

[Hans Kjær.]

synes jeg. Men hvor er den sunde fornuft, hvis man først skal hæmme eller dræbe en del virksomheder i disse områder for derefter at stille særlige midler til rådighed for at udvikle nogle af dem eller andre igen? Der antydes også noget om billigere investeringer, men først fordyrer man altså investeringerne med denne lovgivning. På disse områder vil man piske med skorpirationer, samtidig med at man udsteder løfter om senere opretning af de skader, man anretter.

Må jeg sige til statsministeren, at jeg vil ikke bruge udtrykket en kinesisk ordning om dette — det var et udtryk, statsministeren i går citerede mig for, uden at jeg havde sagt det — jeg vil gøre det meget enklere ved at sige, at jeg vurderer det som typisk socialdemokratisk politik.

Hvad står man med vished tilbage med, når dette her er gennemført? Man står med vished tilbage med et højere administrationsniveau, der i sig selv kan forringe vor situation. Vi ved, at der bliver et virvar i virksomhederne med at klare bestemmelserne om fritagelser og tilbagebetaling i det omfang, det overhovedet kan lade sig gøre, og det kan altså ikke lade sig gøre i forhold til EFTA-landene, som aftager over halvdel af vores industrieksport. Vi ved, at toldvæsenet skal udvides, og at monopolmyndighederne får ekstraarbejde, men dertil kommer, som jeg også var inde på i går ved første behandling, en lang række andre administrative besværligheder for erhvervslivet og en række betydelige omkostninger, der ikke lader sig dække efter de oplysninger, der er givet udvalget. Bare en ting som de tvungne ommærkninger af priserne først i forbindelse med indførelsen af afgiften og senere med 3 gange aftrapning af afgiften — altså 4 gange i alt — vil medføre omkostninger på snesevis af millioner kr. hver gang, og gang så med fire.

Men det synes ikke, som om bureaukratiet skal være overstået med det. Tankerne om et kapitalmarkedsråd er jo tilpas flydende, men alt tyder på, at det skal være et

centralt dirigeringsystem over for erhvervslivet, så der bliver sandelig brug for arbejdskraft, ikke til at eksportere eller producere, men til at administrere. Det har der været nok af i erhvervslivet, og det var det, den tidligere regering under indtryk af perspektivplanen var slået ind på at rette på.

Må jeg til sidst igen henvende et ord direkte til statsministeren. Hvad er der i dag tilbage af statsministerens tale om det samarbejdende folkestyre, af løfterne om det fordomsfri samarbejde til alle sider? Intet er der tilbage. Det ligger i skår. Fire uger efter valgkampen er der kommet et nyt standpunkt. Det kunne man måske tage mindre alvorligt, hvis det kun var i forholdet til mit parti eller i forholdet til oppositionen. Men i går var statsministeren også alvorligt inde på ansvarlighedsbegrebet og antydede nærmest, at det var en samfundsfarlig gerning, vi udøvede, når vi krævede nogle dage til at opklare disse ting. Jeg var inde på dette i mine kommentarer til hr. Orla Møllers tale i går, men jeg ønsker at slå fast, at hele ansvaret for det, der sker nu, ligger på regeringen. Det ligger naturligvis også på regeringspartiet og socialistisk folkeparti, som er med til at gennemføre lovgivningen, men det ligger først og fremmest på regeringen.

Jeg har forstået, at den socialdemokratiske gruppe i går havde meget kort tid til at blive orienteret om dette lovforslags mål, midler og hensigter, og når hr. Orla Møller fastslår, at udvalget har fået alle relevante oplysninger, tør jeg ikke tage medansvar for den bemærkning; mig bekendt har vi ikke nået at få læst alle de, er det 105, bilag igennem.

Vi har fået svar fra ministeren om, at der er taget hensyn til en række af disse ting, og de andre ting vil der ikke blive taget hensyn til. Men vi kan ikke vurdere, hvad der er rimeligt, og jeg kan ikke se helt bort fra, at hvis man havde haft en behandling her i tinget, der havde muliggjort, at bilagene til betænkningen også havde foreligget på en sådan måde, at tingets medlemmer havde haft lejlighed til at studere dem, havde der